

- A nagyhét napjai. Jézus „naponként tanított a templomban”. Ekkor akarják látni Őt a görögök is, tanítványain keresztül próbálják elérni (nem mehetnek be a templomba). Még megvolt az elválasztó fal a zsidók és a pogányok között.
- De Jézus kijelentette: „én pedig, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok”. Felemeltetik: „ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában”, keresztre feszítik és meghal. Ezzel vonz magához mindeneket: „a két nemzetséget eggyé tette, lerontotta az elválasztó falat” (Ef 2,14).
- Mindeneket vonz: odakerültünk mi is, és oda fog kerülni minden ember a kereszttel, ahol Krisztus vonzza őt, és döntenie kell. És kiderül, hogy nem a nemzetségtől (zsidó, pogány) függ az, hogy Ő oda tudott-e vonzani magához.
- A görögök Jézust akarták látni; a zsidók látták is, hallották is, de vitatkoznak. 33. v.: „én felemeltetem”. 34. v.: „a Krisztus; az Emberfia”. Értik, hogy Jézus, aki velük beszél, a Krisztus és az Emberfia, mégis megkérdőjelezzük: „ki ez”. Értik, hogy Ő az, de „hátha mégsem, bárcsak ne Ő lenne”. Kellemetlen nekik, hogy Isten Fiával, az Emberfiával, a Krisztussal állnak szemben. Odakerültek a döntéshoz, Krisztus vonzásába, de inkább elmennének onnan.
- Jézus a világosságról beszél; ez önmaga (Jn 8,12; 9,5; ill. 12,46). „Még egy kevés ideig veletek van” – testben, amikor látják és hallják. Amíg velük van, addig tudnak dönteni: a világosságban járnak, vagy a sötétségben. Akkor ez adatott, így lehetett találkozni Jézussal. Ma ott van, ahol hívők bizonyosságot tesznek róla; ahol evangéliumot hirdetnek és hívnak hozzá. Kitöltötte a Szentlelket, és Ő általa „működik” ez. Ezért lehet ma is dönteni: a világosságban járok, vagy a sötétségben.
- A világosság mutatja az utat: „aki a sötétségben jár, nem tudja, hova megy”. Nem tudja, mi a helyes, mi az igaz. Jónak fogad el emberek által kitalált eszményeket, ideológiákat. Pl. tudja, hogy a szeretet Isten szerint a legfőbb érték, de a kényeztetés, az engedékenységet nevezi szeretetnek és „kereszteli meg”. Vallja, hogy az egyenlőség jó dolog, és megpróbálja háborúval, hazugságokkal megvalósítani azt. És nem tudja, hogy a kárhozatra megy, mert abból csak Krisztus tud kimenteni, és nem fogadja el Őt. Jézus azt mondja: „higgyetek a világosságban”, Ő benne, és ő benne nem hisznek. „Jobban szerették a sötétséget” (Jn 3,19), és benne maradtak, „hogy le ne lepleződjenek cselekedeteik”.
- „Senki ne maradjon a sötétségben, aki én bennem hisz” (12,46). Aki hisz Krisztusban: aki döntött arról, hogy befogadja Krisztust úgy, ahogy megismerte: mint igazságot, mint világosságot, mint Urat és Mestert, az fel fogja ismerni a hamisat is. Lehet arra inteni, hogy „ne legyen részetek a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem leplezzétek le azokat” (Ef 5,11) – és le is tudják leplezni, azt is, ami „nagyon hasonlít” az igazira. Ha Krisztusról beszélnek, de nem úgy, mint a Megfeszítettéről, akin kívül nincs üdvösség; ha azt mondják, hogy Krisztus befogadása (a megtérés) után van „második lépcső”. Ha „keresztény értékekről” beszélnek és közben a saját hatalmukat akarják megalapozni. „Ne vegyetek részt ezekben.”
- „Leplezzétek le ezeket” – ne csak ismerjétek fel, hanem „járjatok úgy, mint a világosság gyermekei”: „jóságban, igazságban, egyenességben” – abban a hitben, hogy amire Jézus tanít/vezet, az igazság, és azt szeretetből mondja. „Az Ő parancsolata örök élet.” Ha valaki így él, azzal leleplezi a világ előtt, hogy

„cselekedetei gonoszak”, és megmutatja, mennyire más az, ahogyan valóban élni kellene. Ez oda állítja a nem hívőket a kereszthez, ahol dönthetnek: ők is a világosságban akarnak-e járni.

- Jézus elrejtőzik előlük. Mindent elmondott, ezután nem vita kell hogy következzen, hanem döntések. Még hihetnének Jézusban, de Ő „noha ennyi jelt tett közöttük, mégsem hittek benne”.
- Mi hittünk; minket hív fel arra, hogy a világosságban járjunk: Jézus Krisztuson, az igén tájékozódjunk, és vállaljuk ezt a világ felé is. Nekünk sem vitatkoznunk kell; Isten ad még alkalmakat a (szóbeli) bizonyoságtételre is, de olyan helyzet is van, amikor „el kell rejtőznünk”. Az evangéliumot meg kell ismerniük, fel kell fogniuk, hogy „Jézussal az élet, vagy nélküle a halál” a kérdés. – Imádkoznunk kell azért is, hogy el tudjuk mondani úgy, ahogy kell, azért is, hogy világítani tudjunk azzal is, ahogyan élünk – és ne féljünk, bármit is kapunk érte, mert az Úr velünk van.

Jn 12,26 „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.”